

Arrest

nr. 349 008 van 24 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2026.

Gelet op de oude artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. ESHAGHZEY loco advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 april 2026 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) per videoconferentie op 27 mei 2026.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 juni 2026 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Tunesische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1988 in Kairouan in Tunesië. In 2006 verhuisde u naar Italië, waar u uw middelbare diploma behaalde. U kreeg er in 2013 een zoon. U

verbleef legaal in Italië tot 7 januari 2019, toen u terugkeerde naar Tunesië. In Tunesië verhuurde u vrachtwagens, appartementen, huizen, winkels en boerderijen met boomgaarden.

Uw vader was expert in edelstenen. Hij overleed in 2014. U hield zich na uw terugkeer naar Tunesië bezig met het renoveren van uw vaders huis. In mei 2020 of 2021 ontdekte u in dat huis enkele diamanten en meteorieten. U nam ze mee naar een expert. De neef van die expert is een politiekerschef genaamd M. a.-A.. Hij kwam ter plaatse onderzoeken of alles wettelijk was, wat zo bleek te zijn. M. eiste echter de helft van de stenen op. U weigerde. M. kwam vervolgens elke dag naar uw huis om u te bedreigen en onder druk te zetten. Op een dag reed hij u aan met uw moto. U ging klacht indienen in het Ministerie van Justitie in Tunis. Uit vrees voor zijn dreigementen vertrok u op 4 juni 2021 terug naar Europa. U woonde er zonder verblijfsdocumenten zes maanden in Italië en drie maanden in Frankrijk. U kwam op 15 maart 2022 toe in België.

In 2023 werden er sigaretten en drugs ontdekt in een winkel die u in Tunesië verhuurde. Onder druk van de politiekerschef M. verklaarde een informant genaamd I. a.-A. foutief dat u medeplichtig zou zijn aan de drugshandel. U werd vervolgens bij verstek veroordeeld tot twintig jaar celstraf in Tunesië.

U werd vastgehouden in de gevangenis van Brugge van 11 februari 2024 tot 25 juni 2024, wanneer u veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel voor vijf jaar wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen. Tussen oktober 2023 en 26 februari 2026 werd u meermaals door de politie geïntercepteerd voor strafbare feiten waaronder doodslag en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen. U wordt vanaf 26 februari 2026 tot op heden vastgehouden in het gesloten centrum te Brugge. Op 15 april 2026 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer (allemaal kopieën): uw Tunesische huwelijksakte; een dagvaarding bij de Rechtbank van Eerste Aanleg in Kairouan in verband met uw scheiding; documenten in verband met uw veroordeling in Tunesië; een brief van M. M. en twee medische attesten van haar; een attest van Brussels Art Laboratory over de afgifte van stenen voor een analyse; een screenshot van uw sociale media met foto's van stenen; foto's van de stenen; een medisch attest, opgesteld op 27 februari 2026 door Dr. J. W. in verband met een snijwonde aan uw handpalm; een audiofragment van een gesprek tussen twee personen in het Arabisch.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. De vragenlijst "bijzondere procedurele noden" van de DVZ bevat geen elementen waaruit kan blijken dat u eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte (zie vragenlijst BPN d.d. 22.04.2026). U legt een medisch attest neer waarin staat dat u op 27 februari 2026 een zwaar geïnficeerde snijwonde aan uw handpalm had en dat hiervoor een verzorging ging opgestart worden. U stelt dat u hierover bezorgd bent maar dat uw gezondheid verder goed is en dat u geen medicatie hebt genomen op de dag van uw persoonlijk onderhoud (zie CGVS, p. 5). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen en hier onrechtmatig verbleef, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend tot u werd vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op repatriëring, en dit om de uitvoering van uw repatriëring uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen wordt uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnd.

U probeerde de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden:

- U legde tegenover de autoriteiten frauduleuze verklaringen af over verschillende essentiële elementen verbonden aan uw identiteit en afkomst. Uit uw dossier blijkt dat u gebruik heeft gemaakt van verschillende namen, geboortedata en nationaliteiten (zie "Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats" d.d. 16.04.2026, p. 1 en "Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering", d.d. 26.02.2026, p. 1-4). Uw identiteit is een cruciaal element van een verzoek om internationale bescherming en is onlosmakelijk verbonden met uw vluchtmotieven.
- U bent inconsistent over uw verblijf in België. Toen u werd geïntercepteerd en werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge verklaarde u dat u sedert twee jaar in België verbleef (zie "Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats" d.d. 16.04.2026, p. 1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 27 mei

2026 verklaart u aan het CGVS dat u sinds 4 juni 2021 in België verblijft, wat dus overeenkomt met een verblijf van bijna vijf jaar.

- Tijdens een interview door de politie Blankenberge-Zuienkerke (zie “formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling (geldig Dublinakkoord)” op 12 oktober 2023) verklaarde u Spaans te spreken en via Marokko en Spanje te zijn gereisd. Hier rept u met geen woord over tijdens uw aanvraag tot internationale bescherming (zie CGVS, p. 6 + zie verklaring DVZ d.d. 22.04.2026, punt 33 + zie verklaring betreffende procedure d.d. 22.04.2026).

Uw gedrag is niet in overeenstemming te brengen met het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

In de eerste plaats dient vastgesteld te worden dat u na uw vertrek uit Tunesië in juni 2021 jarenlang in Europa hebt verbleven zonder te proberen om uw verblijf er te legaliseren. U verbleef eerst zes maanden in Italië en daarna drie maanden in Frankrijk maar u hebt in deze landen geen verzoek tot internationale bescherming ingediend (zie CGVS, p. 5-6). Ondanks dat u van 2006 tot 2019 legaal in Italië zou hebben verbleven met onder andere een identiteitskaart en paspoort, hebt u niet geprobeerd om bij uw terugkomst naar Europa uw Italiaanse documenten te vernieuwen of uw verblijf er te legaliseren (zie CGVS, p. 6). Dat u dit niet deed uit angst voor een politieofficier in Tunesië (ibid.), houdt geen steek, aangezien verwacht wordt van een verzoeker om internationale bescherming dat hij zo snel mogelijk een verzoek zou indienen om bescherming te krijgen. Bovendien kan u niet verklaren waarom u in België dan wel een verzoek om internationale bescherming indiende en niet in de andere Europese landen. Uw opmerking dat België een land is van rechtvaardigheid en veiligheid (ibid.) is hiervoor geen verklaring.

Ook in België diende u uw verzoek tot internationale bescherming flagrant laattijdig in, namelijk bijna vijf jaar na uw aankomst. U kwam op 4 juni 2021 naar België (zie CGVS, p. 6). U werd op 26 februari 2026 vastgehouden in het gesloten centrum te Brugge met het oog op verwijdering. Op 14 april 2026 werd u in kennis gesteld dat er op 17 april 2026 een repatriëringsvlucht voor u stond ingepland. Pas op 15 april 2026 diende u uw verzoek in (zie “Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats” d.d. 16.04.2026, p. 1-2). Deze feiten doen vermoeden dat u uw verzoek indient louter om de uitvoering van uw verwijdering uit te stellen of te verijdelen.

Uit uw dossier blijkt verder dat u al een aantal keer werd opgepakt door de Belgische autoriteiten. In uw dossier is te lezen dat er wel tien processen-verbaal werden opgesteld tussen 12 oktober 2023 en 26 februari 2026. U werd in die periode meermaals door de politie geïntercepteerd voor strafbare feiten waaronder doodslag en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen. Ook werd u van 11 februari 2024 tot 25 juni 2024 vastgehouden in de gevangenis van Brugge, toen u veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel voor vijf jaar wegens het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen (zie “Dossier overgemaakt aan CGVS” d.d. 24.04.2026, p. 4 + zie “Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats” d.d. 16.04.2026, p. 2). Indien u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade zou lopen ten opzichte van uw land van herkomst, kan verwacht worden dat u uw verblijf in uw land van toevlucht (dat bovendien reeds illegaal bleek te zijn, zie supra) niet op het spel zou zetten door het plegen van dergelijke feiten. Dit tast de geloofwaardigheid van het bestaan van een vrees in vluchtelingrechtelijke zin of een risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde dan ook ernstig aan.

Daarnaast blijkt ook dat u in het verleden niet hebt meegewerkt met de Belgische asielinstanties. U gaf geen gevolg aan de verschillende beslissingen om het grondgebied te verlaten en u gaf geen gevolg aan de uitnodiging voor een gesprek met een ICAM-coach op 16 november 2023 (zie “Beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats” d.d. 16.04.2026, p. 1-2).

Daarnaast kunnen uw ingeroepen vervolgingsfeiten niet leiden tot een toekenning van internationale bescherming in uw hoofde, aangezien er geen geloof aan kan worden gehecht.

Uw verklaringen over uw problemen in Tunesië en uw vrees kunnen niet overtuigen:

- De bewijzen van de veroordeling die u neerlegt betreffen slechts onvolledige kopieën van deels handgeschreven moeilijk leesbare uitspraken door het Hof van Beroep van Kairouan en de Rechtbank van Eerste Aanleg in Kairouan. Kopieën bieden geen waarborg inzake authenticiteit, waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend, temeer gezien uw lage algemene geloofwaardigheid (zie supra).

- Uw stelling dat deze strafrechtelijke veroordeling onterecht zou zijn geweest is een louter blote bewering van uwentwege. U legt een audiofragment neer waarin de politiekorpschef u bedreigde en u legt een geschreven getuigenis neer van I. a.-A. waarin hij schrijft dat hij onder dwang tegen u had getuigd. Ook zou u een video bezitten waarin I.a.-A. u vraagt om hem te vergeven omdat hij onder druk stond om valse verklaringen over u af te leggen (zie CGVS, p. 13). Aangezien dergelijke stukken gemakkelijk in scène kunnen worden gezet, kan hier slechts een beperkte bewijswaarde aan worden toegekend. Ze dienen daarom beoordeeld te worden in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op uw vluchtmotieven, die in casu niet geloofwaardig worden bevonden.

- Van de klacht die u tegen M.a.-A. zou hebben ingediend bij het Ministerie van Justitie kan u dan weergeen enkel bewijs neerleggen. U stelt dat zij daar uw verklaringen hadden genoteerd en dat ze de informatie zeker hebben (zie CGVS, p. 11). Toch is het u niet gelukt om er een bewijs van te bekomen, omdat ze weigerden mee te werken (ibid.). U stelt voor dat het CGVS zelf de informatie opvraagt (ibid.). Dat u geen

enkel bewijs van deze klacht kan neerleggen, noch van uw poging om hen te contacteren om bewijs te verkrijgen, doet sterk twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze klacht.

- U kan niet verklaren waarom u zich niet liet vertegenwoordigen door een advocaat tijdens uw rechtszaak. U stelt dat u een zwaardere straf kreeg dan de anderen omdat u niet aanwezig was bij de uitspraak van het vonnis (zie CGVS, p. 9 + p. 12). Ook stelt u dat als uw advocaat aanwezig was bij de uitspraak van het vonnis, dat het gelijk staat aan zelf aanwezig te zijn (zie CGVS, p. 13). Wanneer u twee keer wordt gevraagd waarom u geen advocaat stuurde, stelt u slechts dat u onrechtvaardig werd veroordeeld en dat men zou denken dat u in Tunesië was als u uw advocaat had gestuurd (ibid.), wat niet verklaart waarom u zich niet liet verdedigen.

- U legt geen bewijs neer van het overlijden van uw ouders. U stelt dat u hier documenten van hebt laten opsturen door uw maatschappelijk assistent (zie CGVS, p. 7). Wanneer de protection officer u tijdens uw persoonlijk onderhoud vraagt om die documenten opnieuw te laten opsturen, stelt u dat u het zal doen (ibid.). Tot op heden heeft het CGVS echter niets ontvangen. Aangezien het overlijden van uw vader in verband staat met uw beweerde problemen kan verwacht worden dat u het bewijs van zijn overlijden zo snel mogelijk zou laten bezorgen. Dat u dit niet hebt gedaan, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u na het overlijden van uw vader in zijn huis de stenen hebt gevonden die aan de oorsprong van uw probleem met de politiekorpschef zouden hebben gelegen (zie CGVS, p. 8-9).

- Uw verklaringen over de ontdekking van de diamanten zijn niet consistent. Bij de DVZ verklaarde u dat u ze ontdekt had in februari 2021 (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d. 22.04.2026, punt 3.5). Op het CGVS verklaart u dat u ze ontdekt had in mei 2020 of 2021 (zie CGVS, p. 10).

- U stelt dat de drugs ontdekt werden in één van de garages/winkels die u verhuurde (zie vragenlijst CGVS bij DVZ d.d.22.04.2026 + zie CGVS p. 9). Wanneer u echter bevestigd wordt over uw bezigheden in Tunesië, stelt u dat u vrachtwagens, appartementen en huizen verhuurde (zie CGVS, p. 8). Wanneer u gevraagd wordt of u nog andere eigendommen had, stelt u dat u ook een paar stukjes land had (ibid.). Wanneer u gevraagd wordt of u nog iets anders verhuurde in Tunesië behalve vrachtwagens, appartementen en huizen, voegt u hieraan toe dat u ook boerderijen met boomgaarden verhuurde (ibid.). Het feit dat u op dit punt met geen woord rept over de verhuur van garages of winkels, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat de drugs gevonden zouden zijn in één van de door u verhuurde garages/winkels.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. De huwelijksakte toont aan dat u getrouwd bent in Tunesië, wat niet in twijfel wordt getrokken. In de brief van M. M. schrijft ze dat jullie willen trouwen en dat u bij haar was ingetrokken in Oostende. In haar medische attesten staat dat zij zich mentaal en fysiek onwel voelt door een gebeurtenis die met u te maken had. U stelt dat u geen flauw idee hebt waarom deze documenten in uw dossier zitten (zie CGVS, p. 14). In het attest van Brussels Art Laboratory en de foto's van de stenen, blijkt dat u in het bezit was van waardevolle stenen, wat in deze beslissing niet betwist wordt.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a), en b) alsook c), 48/6, § 1, eerste lid, en 48/6, § 5, a), b), en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel,

van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

Verzoeker brengt op 24 juni 2026 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan een getuigenverklaring van 21 september 2023 wordt toegevoegd alsook een foto en een bundel met onvertaalde documenten zonder verdere toelichting.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Artikel 57/5ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het aan het CGVS toekomt om de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

De relevante bepalingen van voormeld artikel zoals van toepassing in onderhavige zaak, luiden als volgt:
“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.”

Deze bepaling van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 14 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Zowel de Europese wetgever als de Belgische wetgever hebben hiermee uiting gegeven aan hun wil om aan verzoekers om internationale bescherming een recht om te worden gehoord, te garanderen.

Tijdens een persoonlijk onderhoud in de zin van voormeld artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, wordt een verzoeker om internationale bescherming uitgenodigd om informatie mee te delen met betrekking tot zijn identiteit, zijn herkomst, de gronden voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn mogelijkheden tot terugkeer.

Oud artikel 57/5quater, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziet erin dat de ambtenaar van het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud schriftelijk nota neemt van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming, dat die notities een getrouwe weergave vormen van de gestelde vragen en van de gegeven antwoorden en dat zij minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens bevatten.

Het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) voorziet voorts expliciet in de mogelijkheid voor het commissariaat-generaal om gehoren via videoconferentie te organiseren met verzoekers om internationale bescherming.

Artikel 12/1 van voormeld koninklijk besluit, ingevoegd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 november 2021 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, luidt als volgt: “§ 1. De Commissaris-generaal kan beslissen dat het persoonlijk onderhoud op afstand wordt gevoerd.

§ 2. De verzoeker om internationale bescherming kan de redenen voor een eventueel bezwaar tegen het op afstand plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud aan de Commissaris-generaal meedelen. Dit bezwaar moet schriftelijk in de proceduretaal aan de Commissaris-generaal worden meegedeeld en dient de Commissaris-generaal te bereiken uiterlijk vijf dagen voor de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud. In afwijking van het tweede lid moet de verzoeker, die overeenkomstig artikel 7, paragrafen 5, 6 of 7, werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op afstand, zijn bezwaar zo spoedig mogelijk overmaken aan de Commissaris-generaal.

§ 3. Als hij de reden die ter verantwoording van het bezwaar bedoeld in paragraaf 2 geldig acht, roept de Commissaris-generaal de verzoeker op een latere datum opnieuw op voor een persoonlijk onderhoud of verzoekt de Commissaris-generaal hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.

§ 4. Wanneer de ambtenaar tijdens het persoonlijk onderhoud vaststelt dat het niet aangewezen is dat het onderhoud op afstand gevoerd wordt, roept de Commissaris-generaal de verzoeker op een latere datum op om het persoonlijk onderhoud verder te zetten of verzoekt de Commissaris-generaal hem om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen.”

Artikel 13 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 stelt:

“Indien de asielzoeker overeenkomstig de artikelen 74/5 en 74/6 van de wet wordt vastgehouden of in een penitentiaire instelling in hechtenis wordt gehouden, wordt hij gehoord op de plaats van de vasthouding of de hechtenis.”

Artikel 13/1 van hetzelfde koninklijk besluit heeft volgende inhoud:

“Het gehoor vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

Het gehoor vindt slechts plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de asielzoeker, en, in voorkomend geval, een tolk, de advocaat van de asielzoeker en één enkele vertrouwenspersoon.

De ambtenaar kan niettemin de aanwezigheid van andere personen die niet voldoen aan de voorwaarden om op te treden als vertrouwenspersoon aanvaarden wanneer de aanwezigheid van één van hen noodzakelijk lijkt om tot een adequaat onderzoek van de aanvraag over te gaan. Deze personen komen niet tussen tijdens het gehoor, maar hebben de mogelijkheid om mondelinge opmerkingen te formuleren op het einde van het gehoor binnen het kader dat wordt bepaald door de ambtenaar die het gehoor afneemt.

Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon op het gehoor.”

2.3.2. De Raad wijst ter terechtzitting op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 73/2026 van 18 juni 2026 waarin naar aanleiding van de door de Raad van State gestelde prejudiciële vragen over de grondwettigheid van een persoonlijk onderhoud per videoconferentie met daarbij de verstrekking van persoonsgegevens door middel van doorzending, het volgende wordt overwogen:

“B.14.1. Op de door het verwijzende rechtscollege gestelde prejudiciële vragen dient te worden geantwoord dat de artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 niet bestaanbaar zijn met de voormelde toetsingsnormen in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;*
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;*
- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;*
- en, ten slotte, niet erin voorzien dat het in die bepalingen beoogde onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden.*

B.14.2. Het Hof stelt echter vast dat de in het geding zijnde bepalingen anders kunnen worden geïnterpreteerd, aangezien daarin nergens wordt gepreciseerd dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud mogelijk per videoconferentie kan plaatsvinden. Zij kunnen dus in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een onderhoud per videoconferentie niet toestaan. In die interpretatie zijn de in het geding zijnde bepalingen bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Hoewel in dit arrest van het Grondwettelijk Hof het principe zelf van het horen op afstand of de inhoud van de regeling niet ter discussie staan, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat het Grondwettelijk Hof thans in het arrest van 18 juni 2026 evenwel heeft geoordeeld dat verschillende (deels oude) bepalingen van de Vreemdelingenwet zoals van toepassing in het kader van het huidig beschermingsverzoek van 15 april 2026 en ten tijde van de bestreden beslissing van 5 juni 2026, in die zin geïnterpreteerd dat zij toestaan dat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt, quod in casu, gelet op de hierboven geciteerde overwegingen van het Hof, artikel 22 van de Grondwet schenden in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) (hierna: de AVG) en met artikel 8 van het EVRM.

In casu werd verzoeker op 27 mei 2026 gehoord door middel van een videoconferentie vanuit zijn verblijfplaats in het gesloten centrum CIB Brugge.

Nu het Grondwettelijk Hof zich heeft uitgesproken over de (on)grondwettelijkheid van de hoger weergegeven normen moet in de gegeven omstandigheden worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud - een essentieel onderdeel van de beschermingsprocedure - zoals die in casu werd georganiseerd via videoconferentie door de commissaris-generaal die overigens niet aanwezig was ter terechtzitting, aldus

werd afgenomen op een onwettige wijze zonder voldoende wettelijke basis en zonder voldoende wettelijke regeling van de gegevensverwerking en de modaliteiten van het systeem, hetgeen raakt aan de kern van de procedure.

Gelet op het feit dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, moet de bestreden beslissing overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet worden vernietigd.

Een substantiële onregelmatigheid die niet door de Raad kan worden hersteld, dient voorafgaand te worden onderzocht waarbij het van geen belang is of dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing of op de vraag of de Raad kon komen tot de bevestiging of de hervorming van de bestreden beslissing (RvS 27 januari 2011, nr. 210.755).

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 juni 2026 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU